

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. února 2021 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kubovce a soudců Mgr. Blanky Bedřichové a JUDr. Vladany Woratschové, v trestní věci obžalovaného Josefa B., nar. xxx, trvale bytem xxx, xxx, t.č. ve vazbě Obvodního soudu pro Prahu 1 ve věznici Praha 6 – Ruzyně, stíhaného pro přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, **odvolání obžalovaného** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 5. listopadu 2020, sp.zn. 2T 54/2020, a rozhodl

t a k t o :

podle § 256 tr.řádu se odvolání **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto tak, že podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku byl zrušen výrok o vině a celý výrok o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 24.07.2020, sp. zn. 1 T 67/2020, který nabyl právní moci dne 08.10.2020, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, a znovu bylo rozhodnuto, že obžalovaný Josef B., nar. xxx byl uznán vinným jednáním spočívajícím v tom, že (převzato z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 8, sp. zn. 1 T 67/2020) dne 17.7.2020 v době kolem 19:20 hod v prodejně Albert, xxx, xxx, vzal z prodejních regálů 5 káv zn. Nescafé Gold Instant 200 g v ceně 279 Kč za kus, s tímto zbožím prošel pokladním prostorem bez zaplacení, čímž způsobil provozovateli prodejny, kterým je společnost Albert Česká republika, s.r.o., IČ: 44012373, se sídlem Radlická č. p. 520, Praha, škodu ve výši 1395 Kč,
2) dne 23.07.2020 v době od 06:50 hod. do 07:15 hodin na prodejní ploše prodejny Albert v xxx na xxx v úmyslu získat cizí věc a užít ji pro svou potřebu odcizil z volného prodeje 16 ks čokoláda Milka mléčná v celkové prodejní ceně 1 598, 40 Kč a 6 ks čokoláda Milka Toffee v celkové prodejní ceně 599, 40 Kč, a to tak, že si je uložil do své sportovní brašny, a aniž by za zboží zaplatil, prošel za pokladní prostor, kde byl zadržen pracovníkem ostrahy, čímž způsobil obchodní společnosti Ahold Czech Republic, a.s., IČ: 44012373 celkovou škodu ve výši 2 198 Kč, a tohoto jednání se dopustil, ačkoliv si byl vědom toho, že byl mj. trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 8 T 20/2020, ze dne 20.03.2020, který nabyl právní moci dne 30.04.2020 odsouzen pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 12 měsíců.
2. Výše popsané jednání pak nalézací soud právně posoudil jako pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku a obžalovaného za ně odsoudil podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 45 odst. 1 trestního zákoníku ke **společnému trestu odnětí svobody v trvání (6) měsíců**. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku obžalovaného pro výkon trestu zařadil **do věznice s ostrahou**.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný, a to jak do výroku o vině tak do výroku o trestu. Toto odvolání odůvodnil tím, že činy mu kladené za vinu spáchal z důvodu toho, že neměl prostředky k tomu, aby si zakoupil jídlo a měl hlad. Ve svém odvolání dále přislíbil, že se polepší a svého činu již lituje.
4. Obhájce obžalovaného následně odvolání doplnil v tom smyslu, že uložený trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců je nepřiměřeně přísný s ohledem na skutkové okolnosti případu a osobu odsouzeného. Podle policejního spisu má odsouzený trpět xxx onemocněním ve formě xxx, se kterou se má léčit u svého xxx v xxx. Zdravotní dokumentaci k tomuto onemocnění odsouzeného nemá v současné chvíli obhajoba k dispozici, ale bude obhajobou náležitě doplněna tato zdravotní dokumentace k odvolacímu řízení ihned, jakmile ji od ošetřujícího lékaře odsouzeného získá. Proto obhajoba namítá, že se soud I. stupně nedostatečně zabýval při hodnocení případu odsouzeného i touto skutečností (tedy xxx odsouzeného), která mohla mít na jednání odsouzeného nemalý vliv. V zásadě tedy z toho plyne, že pokud by se obvodní soud byl dostatečně zabýval otázkou xxx onemocnění odsouzeného musel by jednoznačně dojít k závěru, že v tomto případě nelze odsouzenému uložit nepodmíněný trest odnětí svobody v rozsahu 6 měsíců, ale že je zde prostor pro uložení některého z alternativních trestů, které by byl odsouzený schopen vykonat. Dle názoru obhajoby proto soud prvního stupně při rozhodování o výši trestu nepostupoval správně a v souladu se zákonem. Podle ust. § 205 odst. 2 TZ platí, že kdo si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní, a byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen nebo potrestán, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že odsouzený byl soudem prvního stupně uznán vinným z přečinu, za jehož spáchání ukládá TZ trest odnětí svobody v sazbě, jejíž horní hranice nepřevyšuje pět let. Podle ust. § 55 odst. 2 věty první TZ za trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby odnětí svobody nepřevyšuje pět let, lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody **jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život.** Dle odborné komentářové literatury k tomuto ustanovení vyplývá, že tato úprava slouží k vyjádření subsidiární povahy trestu odnětí svobody. Okruh trestů, na které dopadá použití tohoto ustanovení je vymezen horní hranicí trestu odnětí svobody do pěti let včetně, přičemž se vychází z trestní sazby stanovené ve zvláštní části TZ u toho trestného činu, jímž byl pachatel uznán vinným. Uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody za trestné činy (přečiny), na které ust. § 55 odst. 2 TZ dopadá, je podmíněno závěrem, že by uložení jiného trestu, než nepodmíněného trestu odnětí svobody vzhledem k osobě pachatele zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život. Jak dále uvádí odborná komentářová literatura, **takový předpoklad musí být zjevný a musí se opírat především o hodnocení osoby pachatele. V tomto hodnocení z hlediska toho, zda pachatel povede řádný život, se pak promítnou všechny skutečnosti, k nimž soud obecně přihlíží při úvahách o druhu a výměře trestu, charakterizující jak možnosti nápravy pachatele, tak i jeho osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry, dosavadní způsob života, chování po činu apod.** Teprve s přihlédnutím k celkovému osobnímu profilu pachatele, zejména k jeho dosavadnímu životu, je možné učinit závěr, že žádný z mírnějších druhů trestů nepostačuje k tomu, aby pachatel vedl řádný život. Zejména tomu tak bude v případě, že půjde o recidivu, když selhalo výchovné působení předchozích trestů, dále při souběhu několika trestných činů uvedených v ust. § 55 odst. 2 TZ, za současné existence více jiných přitěžujících okolností a při neexistenci polehčujících okolností apod. Závažnost těchto skutečností **ovšem musí být taková, aby závěr o nemožnosti přimět pachatele k vedení řádného života jinak, než nepodmíněným trestem odnětí svobody vyplýval z hodnocení osoby pachatele zjevně, nestačí jen zmenšená pravděpodobnost v uvedeném směru. Zákon přitom klade důraz na osobu pachatele.** Pakliže tedy soud prvního stupně odsouzeného Rozsudkem odsoudil k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, musel tak s odkazem na shora uvedené skutečnosti učinit na základě zhodnocení osoby odsouzeného a

následném závěru, že vzhledem k osobě odsouzeného žádný z mírnějších druhů trestů nepostačuje k tomu, aby odsouzený vedl řádný život. Soud prvního stupně však k takovému závěru odůvodňujícímu užití výjimečné možnosti udělit nepodmíněný trest odnětí svobody podle ust. § 55 odst. 2 TZ ve svém Rozsudku dojít nemohl. Současně v Rozsudku nelze najít dostatečné úvahy ani odůvodnění, proč před uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody soud prvního stupně vyloučil možnost uložení jiného trestu nespojeného s bezprostředním odnětím svobody (i s ohledem na skutečnost, že se jedná o odsouzeného, který měl přechin spáchat ve věku blízkém mladistvému). Soud prvního stupně mohl zvažovat nejenom uložení jiného druhu trestu uvedeného v § 52 odst. 1 TZ, ale i jiný typ trestu odnětí svobody. Pokud tyto úvahy v dostatečné kvalitě v Rozsudku chybí, tak je Rozsudek v rozsahu výroku o trestu nepřezkoumatelný.] Podle odborné literatury totiž platí, že „umožňuje-li zákon v těchto případech uložení nepodmíněného trestu na podkladě závěru, že uložení jiného druhu trestu by vzhledem k osobě pachatele zjevně nevedlo k tomu, aby vedl řádný život, tak skutečnosti vztahující se k osobě pachatele musí být takové povahy, aby byly neslučitelné se závěrem, že by pachatel mohl vést řádný život i při uložení jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody. Nestačí pouhá pravděpodobnost, že pachatel bez uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody nepovede řádný život, neboť zákon vyžaduje, aby tento závěr bylo možno učinit "zjevně", tzn. aby s ohledem na osobu pachatele bylo očividné, že je mu nutno uložit nepodmíněný trest odnětí svobody. Podle § 125 odst. 1 poslední věta tr. řádu je soud povinen v odsuzujícím rozsudku odůvodnit uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v případech upravených v § 55 odst. 2. Soud musí v odůvodnění rozsudku vyložit, jakými úvahami se řídil při uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody a proč nebylo možno uložit trest přímo nespojený s odnětím svobody“. Podle obhajoby Rozsudek soudu prvního stupně postrádá dostatečné úvahy, argumenty a závěry o osobě odsouzeného vycházející z provedeného dokazování či konkrétních skutečností, které by zdůvodňovaly zjevný závěr soudu, že v případě odsouzeného by vzhledem k jeho osobě uložení jiného (podmíněného) trestu zjevně nevedlo k tomu, aby vedl řádný život, tj. zcela chybí odůvodnění rozhodnutí soudu přistoupit k prostředku ultima ratio a uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti je proto Rozsudek soudu prvního stupně v části týkající se výroku o trestu nepřezkoumatelný, když není možné zjistit, na základě, jakých podkladů, argumentace a závěrů soud odsouzenému za spáchání přechinu, za který zákon ukládá trest odnětí svobody v sazbě, jejíž horní hranice nepřevyšuje pět let, uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v rozporu s ust. § 55 odst. 2 TZ. Absencí řádného zdůvodnění ze strany soudu k učinění tohoto kroku pak došlo k porušení práva odsouzeného na spravedlivý proces garantovaného čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“).

5. Na základě veškerých shora uvedených skutečností je obhajoba toho názoru, že ve věci odsouzeného nebyly dány podmínky pro uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody ve smyslu ust. § 55 odst. 2 TZ. Obhajoba proto namítá, že napadený Rozsudek trpí vadami, kdy soud prvního stupně vzhledem k osobě odsouzeného rozhodl ve výroku o trestu nesprávně a ve zjevném rozporu se zákonem, čímž zasáhl do práva odsouzeného na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny. S ohledem na všechny zde uvedené skutečnosti proto obhajoba navrhuje, aby odvolací Městský soud v Praze rozhodl tak, že se napadený Rozsudek v části výroku o trestu ruší a odsouzenému se za skutek, z něhož byl napadeným Rozsudkem uznán vinným, ukládá buď podmíněný trest odnětí svobody anebo některý z alternativních trestů.
6. U veřejného zasedání konaného dne 25.2. 2021 před Městským soudem v Praze jako soudem odvolacím pak obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30.9. 2020, sp.zn. 2T 54/2020 zrušil pouze ve výroku o trestu a uložil mu podmíněný trest.

7. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k závěru, že **odvolání obžalovaného není důvodné.**
8. Městský soud po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení, které mu předcházelo, konstatuje, že samotné řízení v této trestní věci není zatíženo žádným procesním pochybením, které by se projevilo ve zkrácení práv obžalovaného na obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať již ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení, a z tohoto pohledu nejsou městským soudem v postupu obvodního soudu shledávány vady, které by odůvodňovaly zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Městský soud se přesvědčil, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu byly provedeny všechny reálně dosažitelné důkazy, které mohly k úplnému objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro věcně správné rozhodnutí.
9. Obvodní soud měl k dispozici dostatek důkazů a jeho závěr o vině obžalovaného nevzbuzuje jakékoli pochybnosti, když obžalovaný je ze svého jednání usvědčován kromě vlastního doznání, jednak kamerovými záběry a jednak svědkem Zdeňkem H., pracovníkem ostrahy poškozené společnosti, který ho při pohybu po prodejně Albert sledoval. Obžalovaný byl navíc bezprostředně po spáchání trestného činu zadržen s odcizeným zbožím, které bylo následně nepoškozené vráceno zpět do prodeje.
10. Odvolací soud tedy uzavírá, že obvodní soud řádně provedené důkazy hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 tr. řádu, tj. podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech, své závěry přesvědčivě a logicky v souladu s ust. § 125 tr. řádu vyložil v písemném odůvodnění svého rozsudku. Městský soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje, v podrobnostech na ně odkazuje. Zároveň odvolací soud připomíná, že hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu, před kterým jsou prováděny a Městský soud v Praze jako soud odvolací je vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl (§ 263 odst. 7 tr. řádu). Městský soud považuje hodnocení důkazů provedené obvodním soudem za správné a logické, když sám nemá pochybnosti o vině obžalovaného, jak ostatně i sám shora uvedl. Správná a úplná skutková zjištění mající oporu v provedeném dokazování pak obvodní soud správně právně kvalifikoval jako přečin krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku. Tato právní kvalifikace jednání obžalovaného je dána jeho předchozím odsouzením mj. trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 8 T 20/2020, ze dne 20.03.2020, který nabyl právní moci dne 30.04.2020 a kterým byl odsouzen pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 12 měsíců. Ostatně, jak bylo upřesněno u veřejného zasedání, odvolání obžalovaného směřuje toliko do výroku o trestu.
11. Z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal Městský soud v Praze tedy též **druh a výši uloženého trestu**, vůči kterému směřovaly odvolací námitky obžalovaného, a shledal jej plně zákonným a odpovídajícím všem hlediskům uvedeným v ustanoveních § 37, § 38, jakož i § 39 tr. zákoníku. Obžalovanému byl ukládán trest za přečin s trestní sazbou šest měsíců až tři léta. Obvodní soud pro Prahu 9 konstatoval, že vycházel soud z ustanovení § 38 a 39 trestního zákoníku, kdy vzal v úvahu jak povahu a závažnost spáchaného trestného činu, tak i poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy. Obžalovaný se k činu

plně doznal, přičemž projevil lítost. Doznání obžalovaného soud nepřeceňoval, neboť byl s odcizenými věcmi zadržen přímo na místě činu. Zároveň byl obžalovaný při páčání trestného činu jednoznačně veden zistným motivem, kdy mezi odcizenými věcmi byly pouze čokolády zn. Milka, které, jak sám uvedl, chtěl prodat. Dále se obžalovaný během svého života opakovaně dopustil majetkové trestné činnosti, konkrétně trestného činu krádeže podle § 205 tr. zákoníku, a proto lze na jeho osobu nahlížet jakožto na osobu speciální recidivisty. Naposledy byl obžalovaný trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13.07.2020, sp. zn. 2 T 63/2020 (nepočítaje trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 8, sp. zn. 1 T 67/2020), který nabyl právní moci dne 13.07.2020, odsouzen pro přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. Obžalovaný se hájil tím, že je lehce ovlivnitelný a že trpí xxx, toto však nalézací soud neakceptoval jako polehčující okolnost. S ohledem na výše uvedené, pak soud I. stupně uzavřel, že neměl jinou možnost než ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody, neboť vzhledem k osobě obžalovaného nelze předpokládat, že by se na něj dalo v současné době již působit výchovným trestem, dále nepodmíněný trest odnětí svobody povede rovněž k ochraně společnosti před páčáním další trestné činnosti ze strany obžalovaného. Nalézací soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že se v případě trestné činnosti obžalovaného jednalo o drobné krádeže, tedy že výše spáchané škody byla relativně nízká, kdy obžalovaný je osobou v mladém věku a dosud nebyl ve výkonu trestu, postačí uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici trestní sazby, tedy ve výměře 6 měsíců. Nalézací soud takto uložený trest považoval za dostatečný, odpovídající všem prokázaným okolnostem jednání obžalovaného a zákonným zásadám pro ukládání trestů a má za to, že takto uložený trest u obžalovaného splní svůj účel.

12. Městský soud v Praze jako soud odvolací konstatuje, že nalézací soud při ukládání trestu přihlédl ke všem okolnostem uvedeného případu, k povaze a závažnosti trestného činu a k okolnostem charakterizující osobu obžalovaného.
13. Odvolací soud se vesměs se závěry nalézacího soudu týkajícími se trestu, tedy jak ohledně jeho druhu, tak i výměry, ztotožňuje. Veškeré shora uvedené okolnosti, které jsou podle zákona rozhodné pro úvahu soudu o druhu a výměře trestu, nalézací soud pečlivě hodnotil a odvolací soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že v případě obžalovaného je ještě možné uložit trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby § 205 odst. 2 tr. zákoníku, a to z důvodů obvodním soudem výslovně shora zmíněných. Trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, navíc ukládaný jako společný podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku, nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný, odůvodňující postup podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, tj. zmírnění trestu právě pro jeho nepřiměřenost. Naopak jedná se o trest velmi mírný, ale akceptovatelný.
14. K odvolacím námitkám obžalovaného pak odvolací soud uvádí, že je neshledal v žádném případě důvodnými. Pokud pomíneme odsouzení Obvodním soudem pro Prahu 8 ve věci sp.zn. 1T 67/2020, kdy byl nyní i za tuto trestnou činnost ukládán společný trest, tak nelze přehlédnout dvě předchozí odsouzení obžalovaného pro obdobnou majetkovou trestnou činnost. Nejprve byl obžalovaný odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2, kdy mu byl za přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu na jeden rok, podruhé pak byl obžalovaný odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 2T 63/2020, kdy mu byl za přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. Na obžalovaného bylo tedy působeno dvakrát uložením alternativního trestu (tedy trestu, který není bezprostředně spjat se samotným výkonem trestu ve věznicí), přesto velmi krátce poté se dopustí identické trestné činnosti. Je

tedy naprosto evidentní, že předchozí odsouzení k alternativním trestům se zcela minulo účinkem a uložení nepodmíněného trestu v nyní projednávané trestní věci je zcela na místě.

15. Správným pak odvolací soud shledal i výrok o zařazení obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou.
16. Na základě výše uvedených skutečností, jak bylo shora podrobně rozebráno, shledal Městský soud v Praze **odvolání** obžalovaného jako **nedůvodné, a proto je podle § 256 tr. řádu zamítl.**

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 25. února 2021

Mgr. Tomáš Kubovec, v.r.
předseda senátu